

Koud bloed

True crime magazine

NWADAM NR 11 • 2010 • € 9.95

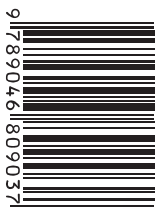
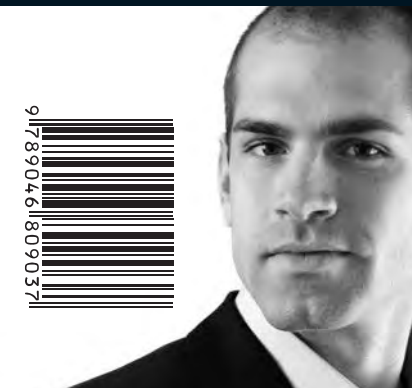
Wie is de beste? Tien jonge topadvocaten

En verder o.a.:

De Enschedese vuurwerkramp

De onbetrouwbaarheid van
vingerafdrukken **De lastigste
gedetineerde van Nederland**

De lege boedel van Sjoerd
Kooistra **De betonfraudezaak**

9178904618090371

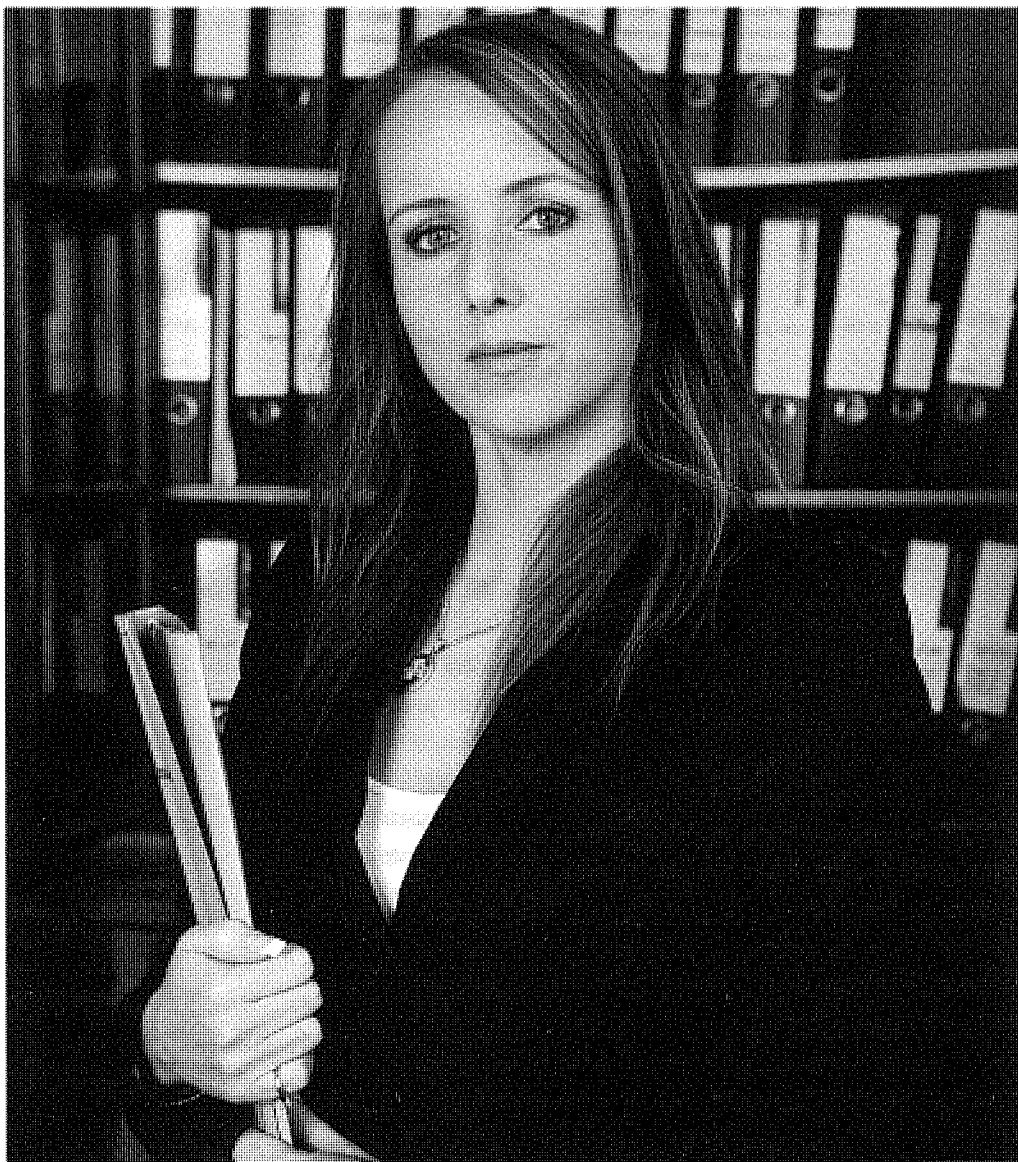
Tien topadvocaten De nieuwe lichting in de strafadvocatuur

door **Peter Elberse** en **Paul Vugts**

Wie het nieuws ook maar een beetje volgt, en nu en dan naar een actualiteitenprogramma zapt, kent de koppen die in de media al jaren, zo niet decennia, 'de advocatuur' representeren. Het gecoiffeerde hoofd van Bram Moszkowicz; de wat steilere verschijning van Geert-Jan Knoops; de geaffecteerde presentatie van Gerard Spong; de charmante maar pittig opererende Bénédicte Ficq; haar fanatieke kantoorgenoot Nico Meijering; het gothic-voorkomen van Inez Weski; de eigenzinnige advocaten-tweeling Hans en Wim Anker. Niets ten nadele van dit gezelschap - wie op de Hilversumse telefoonlijstjes staat valt daar niet snel meer vanaf - maar inmiddels rammelt allang een nieuwe generatie aan de poort die wél prominent in 's lands rechtszalen optreedt, maar voor de buitenwereld zelden in beeld is.

Foto links:

© WWW.RECHTSPRAAK.NL

© FRANK MOLL

Mariëlle van Essen

Mariëlle van Essen wordt geboren op 14 mei 1976 en groeit op in Gelderland. Ze studeert in Maastricht, een half jaar in Engeland en een half jaar in Spanje en schrijft haar scriptie in Cambodja. Na haar studie vertrekt ze naar Amsterdam, waar ze op 13 februari 2002 als advocaat wordt beëdigd. Na enkele jaren werkzaam te zijn geweest bij het Amsterdamse kantoor van Koers en Kruyswijk vestigt ze zich als zelfstandig strafadvocaat bij het kantoor van Peter Plasman, eveneens in de hoofdstad. In 2008 richt zij het kantoor Korver & Van Essen op, samen met confrère Richard Korver. Het kantoor, gevestigd in de 'gouden bocht' van de Herengracht, is een samenwerkingsverband tussen Van Essen Straf-

rechtadvocaat en Je Advocaat.nl van Korver. Van Essen legt zich toe op het strafrecht, maar is ook gespecialiseerd in uit- en overleveringszaken en in zogeheten BOPZ-zaken (Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen).

Van Essen heeft momenteel twee uitzonderlijke cliënten: de man die tijdens Dodenherdenking op de Dam in Amsterdam begon te schreeuwen en grote paniek veroorzaakte en de man die op Prinsjesdag opschudding veroorzaakte door een waxinelichthouder tegen de Gouden Koets aan te gooien. In beide gevallen is 'feitelijke aanranding van de koningin' ten laste gelegd, beide zaken bevinden zich nog in de fase van het vooronderzoek.

Vakmatig wellicht uitdagender zijn de grote vrouwenhandelzaken waarin Van Essen momenteel optreedt: codenamen Sierra en Koolvis.

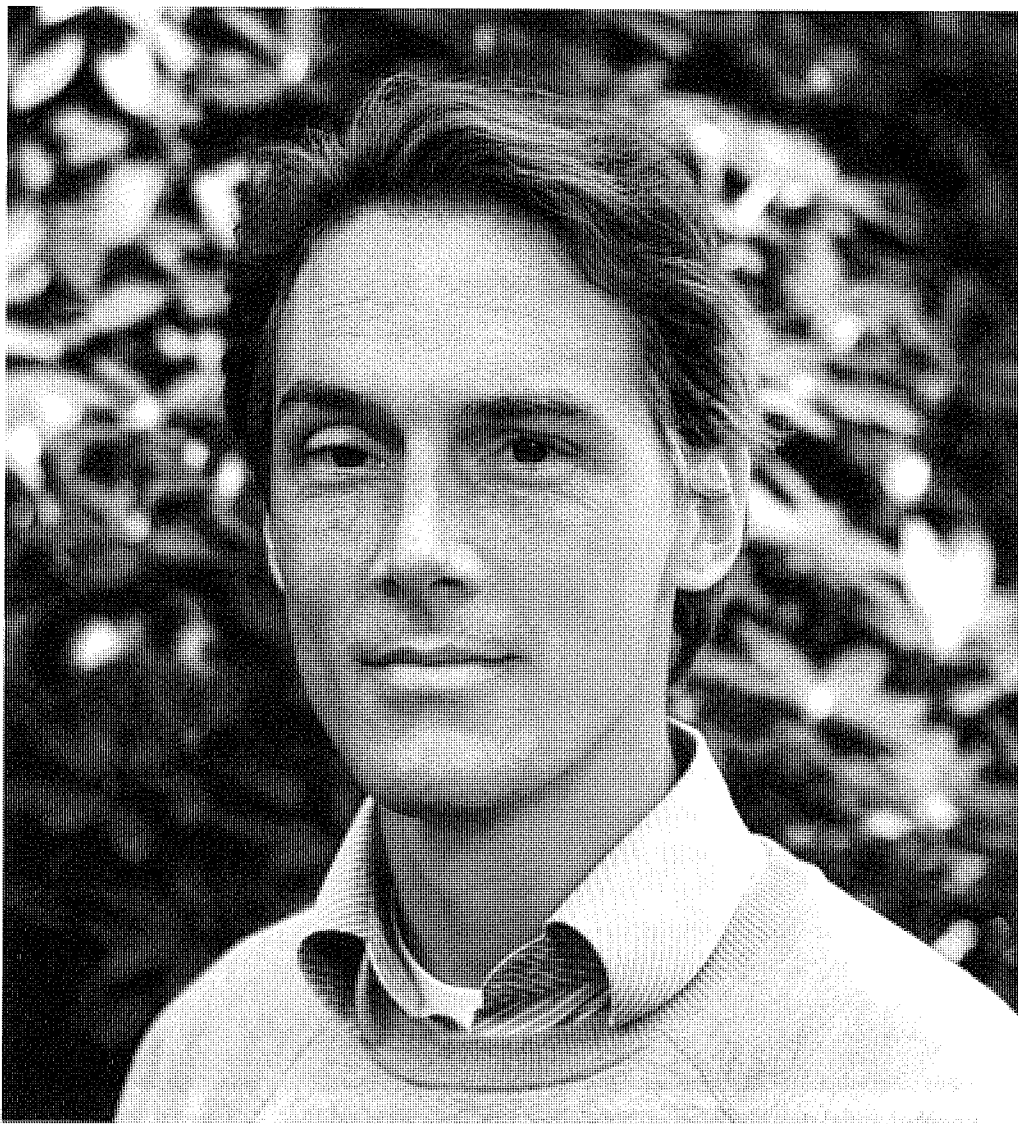
In het Sierra-onderzoek, gericht op een groep Bulgaren die wordt verdacht van vrouwenhandel, strafte de rechtbank in Alkmaar het OM eind 2009 hard af, nadat de officier van justitie had geweigerd bepaalde stukken aan het dossier toe te voegen. De rechtbank nam dat dermate hoog op dat zij de officier niet-ontvankelijk verklaarde. Het OM probeert deze beslissing in hoger beroep ongedaan te laten maken en meent dat het vooral de advocaten zijn die de 'goede procesorde' geweld hebben aangedaan, met *shooting expeditions* en 'vileine oorlogstaal'. Het Amsterdamse gerechtshof moet zich nog over de ontvankelijkheid van het OM uitlaten.

Koolvis betreft een omvangrijk onderzoek naar smokkel van dan wel handel in Nigeriaanse meisjes, die onder dwang van voodoo in Nederland en andere Europese landen in de prostitutie zijn gebracht. Het gaat om een grote groep verdachten, Van Essen verdedigt een van de hoofdverdachten. De rechtbank in Zwolle achtte de mensenhandel niet bewezen en sprak daarvan vrij – het OM is tegen dit vonnis in hoger beroep gegaan.

Van Essens succesvolle optreden in vrouwenhandelzaken heeft haar in het betrokken circuit inmiddels de reputatie van *de 'pooieradvocaat'* opgeleverd – een opmerkelijke eer, zegt zij zelf, voor een vrouw.

'Ik werk met gedrevenheid, ben vasthoudend en voor de duvel niet bang. Iedere cliënt, iedere zaak krijgt mijn uiterste toewijding, groot of klein, betaald of pro deo. Als het moet, ben ik dag en nacht bereikbaar, strafpleiter ben je niet van negen tot vijf, maar twenty-four-seven. Er is geen zaak die mijn praktijk niet in komt – iedereen heeft recht op een eerlijk proces, ongeacht leeftijd, status, functie of wat hij of zij mogelijk heeft misdaan.'

'Als het moet, ben ik dag en nacht bereikbaar, strafpleiter ben je niet van negen tot vijf, maar twenty-four-seven.'

Mathieu van Linde

Mathieu van Linde wordt geboren op 12 april 1971 in Haren. Na zijn middelbare school neemt hij aan de universiteit van Groningen twee studies ter hand: natuurkunde en rechten. Na het behalen van zijn doctoraal Nederlands Recht in 1996 doceert hij enige tijd aan diezelfde universiteit. Op 11 april 1997 wordt hij beëdigd als advocaat. Hij gaat aan de slag bij het Groninger kantoor Dorhout Advocaten. Aanvankelijk doet hij ook faillissementsrecht, maar hij legt zich steeds meer toe op het strafrecht en volgt de specialisatieopleiding in die richting bij het Willem Pompe Instituut in Utrecht. Tot 2009 werkt hij bij De Haan Advocaten & Notaris-

sen, eveneens in Groningen. Daarna begint hij voor zichzelf, als onderdeel van het kantoor Blokzijl Advocaten, gevestigd aan het Lopende Diep Noordzijde in het centrum van Groningen.

Van Linde treedt in 2006 en 2007 op voor David F., een van de drie verdachten van een geruchtmakende dubbele moord in Musselkanaal. Slachtoffers zijn de 73-jarige Duitser Helmut Pisanski en zijn 71-jarige echtgenote Rosa. Het paar zat op 3 juli 2006 vredig te vissen. Ook David F. en zijn twee handlangers waren aan het vissen. De destijds 17-jarige F. vatte het plan op de auto van het Duitse echtpaar te stelen. Samen met zijn vriend Sebastian sloeg hij de twee slachtoffers met houten palen dood. De derde verdachte, Patricia (15), stond op de uitkijk. De rechtbank legt straffen tot twintig jaar op. In hoger beroep matigt het Leeuwarder gerechtshof de straffen met enkele jaren.

Een paar jaar daarvoor doet Van Linde de zaak die het Openbaar Ministerie heeft aangespannen tegen een jonge Antilliaanse vrouw. Zij zou verantwoordelijk zijn geweest voor de akelige dood van haar vijfjarige dochtertje Daartje. Het meisje stierf in de woning van haar moeder in de Groningse wijk Beijum aan bloedvergiftiging, uitputting, stress en de gevolgen van geweld. De 25-jarige moeder en een vriendin waren ervan overtuigd dat het kind bezeten was van de duivel. Om die uit te drijven, werd het kind ernstig mishandeld, volgens de beginselen van een zogeheten brua-ritueel, een variant van voodoo, afkomstig van onder meer de Antillen. Van Linde en zijn cliënte berusten in de straf die de moeder krijgt opgelegd: drie jaar cel en tbs met voorwaarden.

Mathieu van Linde geldt ook als specialist in fraude- en milieuzaken. Hij wordt als autoriteit gezien op het gebied van de zogeheten ISD-maatregel, die op 1 oktober 2004 van kracht is geworden. Deze dwangmaatregel is ontworpen om stelselmatige daders – in de volksmond draaideurcriminelen – uit het uitzichtloze patroon van vastzitten, vrijkomen en terugvallen te krijgen door hen in een inrichting te plaatsen en aan een passende behandeling te onderwerpen. Het gaat daarbij veelal om verslaafden of om mensen met een psychiatrische stoornis.

‘Mijn aanpak kenmerkt zich door een actief, doortastend optreden vanaf het begin van de strafzaak. Dat is alleen mogelijk met een grondige kennis van het dossier en een goede vertrouwensband met de cliënt. Mijn stijl van pleiten is rustig en gedegen maar juridisch wel op het scherp van de snede. Juist daarmee weet ik de rechter vaak in het voordeel van mijn cliënten te overtuigen.’

‘Mijn stijl van pleiten is rustig en gedegen maar juridisch wel op het scherp van de snede.’

Nancy Dekens

Nancy Dekens wordt geboren op 12 oktober 1975 in Amsterdam en studeert daar aan de Universiteit van Amsterdam. Op 25 augustus 1998 wordt ze beëdigd – piepjong, 22 jaar. De verdienstelijke karateka zet zich aan haar eerste dossiers in de algemene praktijk van Smithuijsen Advocaten in Haarlem. Haar carrière in het strafrecht begint goed als ze op 1 mei 2001 overstapt naar Cleerdin & Hamer Advocaten van de in de strafadvocatuur gevierde Gerard Hamer, in Amsterdam. In de grootste strafrechtpraktijk van het land, moederschoot van meer raadsliden in deze reeks, doet ze in hoog tempo veel ervaring op in heel diverse zaken. Na een kleine zeven jaar stapt ze met kantoorgenoot Eline Groenendaal uit om, op 1 januari 2008, een eigen praktijk op te zetten in Bos en Lommer. De aanloop uit de buurt begint te komen.

Dekens neemt een veelbesproken Amsterdamse moordzaak over van haar voorbeeld Gerard Hamer – die de Hoge Raad zo ver heeft gekregen de moord op de zestigjarige Abdeltallif ben M. terug te verwijzen naar het gerechtshof in Den Haag. Het slachtoffer werd in de Johan Broedeletstraat in Amsterdam-West van zijn fiets geschoten, met vijf kogels. Zijn zoon en neef werden als de daders aangemerkt. De neef, Salim A., is Dekens' klant. Ze zijn aangewezen door een andere neef, die de recherche heeft getipt vanuit de Bijlmerbajes. Hij zegt het wapen voor de moord te hebben geleverd. Het Amsterdamse gerechtshof heeft de twee elk elf jaar cel opgelegd, het Haagse hof spreekt hen vrij, na bijna vijf jaar voorarrest. Ze krijgen ieder een ton euro schadevergoeding.

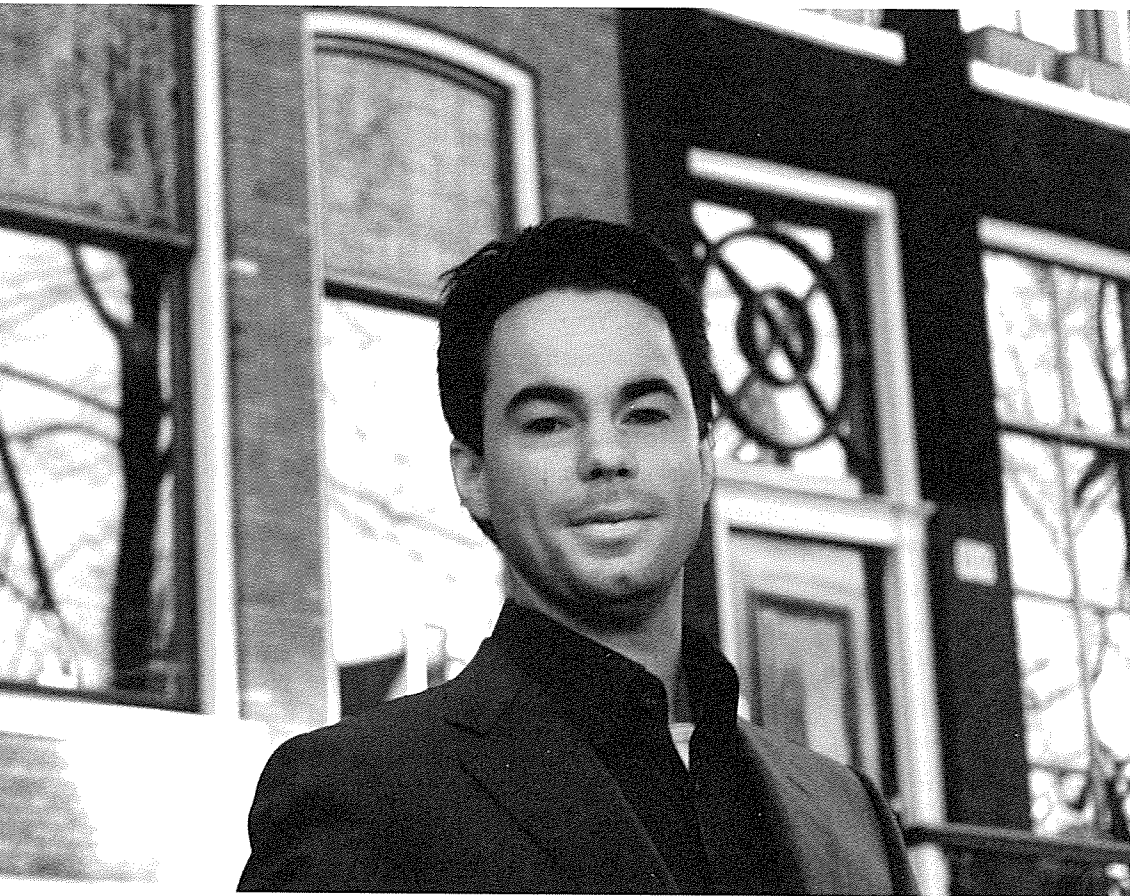
De eerste 'megazaak' waarin een verdachte specifiek Dekens' hulp inroept, is meteen een klapper. 'Acroniem', de strafzaak tegen de landelijke top van de Hells Angels, met 22 verdachten. Dekens, zelf de trotse bezitter van 'een kleine Harley', verdedigt met Jillis Roelse 'president' Hans van E. van 'chapter' Harlingen. Nog voor het proces goed op gang kan komen, veegt de rechtbank de zaak met donderend geraas van tafel omdat de verdediging uitvindt dat justitie heeft verzuimd verslagen van afgeluisterde telefoongesprekken tussen verdachten en advocaten te vernietigen. Een doodzonde die maakt dat de rechtbank er niet aan toe komt vast te stellen of de motorclub de criminele organisatie is die het Openbaar Ministerie erin ziet.

In een andere geruchtmakende zaak treedt Dekens op voor de familie van tasjesdief Ali el B., die in januari 2005 werd doodgereden door de automobiliste van wier passagiersstoel hij een handtas had gegrist, in Amsterdam-Oost. De gemoeiden lopen hoog op, met sympathie van velen voor de vrouw die bedoeld of onbedoeld eigen rechter speelde; en met een demonstratie van Marokkaanse jongeren die het gevoel hebben dat op hen wordt gejaagd.

In twee grote zaken die Dekens als zelfstandige doet – een crime passionel en een gijzeling plus schietpartij op een vol festivalterrein – weet ze de straffen naar beneden te praten van respectievelijk tien naar zes jaar en van vijftien naar negen jaar.

'Ik wil de processuele kansen in mijn zaken ten volle benutten, maar vooral ook de mens achter het papier naar voren halen voor de rechtbank. Als advocaat heb je steeds grotere moeite op te boksen tegen alle middelen die het OM heeft. Soms heb ik de neiging stampvoetend te roepen dat mijn cliënt recht heeft op een eerlijk proces, als ik tegen een muur van rechters en officieren van justitie aanloop. Ik sta redelijk dicht bij mijn cliënten.'

'Soms heb ik de neiging stampvoetend te roepen dat mijn cliënt recht heeft op een eerlijk proces, als ik tegen een muur van rechters en officieren van justitie aanloop.'

Jillis Roelse

Jillis Roelse wordt geboren in Schiedam, op 14 februari 1975. Hij studeert in Maastricht en begint, als hij op 26 november 1999 is beëdigd, in een kleine praktijk in Nijmegen: Ganzeboom, Driessen, Van Ojen. In 2003 komt hij als strafrechtadvocaat de gelederen versterken waartoe ook Nancy Dekens is toegetreden, van Cleerdin & Hamer Advocaten. In mei 2008 begint hij voor zichzelf. Eerst trekt hij in bij Jan-Hein Kuijpers en Arthur van der Biezen, in hun nieuwe Amsterdamse kantoor aan de Prinsengracht, in januari van dit jaar zet hij met twee confrères Roelse, Takens & Peters Advocaten op, in Amsterdam-Oost.

De Amsterdamse onderwereld komt al in zijn periode bij Gerard Hamer met Jillis Roelse in aanraking. Eerst via een tolk die wordt verdacht van dubbelspel in de zaak tegen de beruchte Egyptische crimineel Magdi Barsoum, die opereerde vanaf de Amsterdamse Wallen en die later zou worden geliquideerd, net als zijn broer Mounir. Samen met Gerard Hamer weet hij de zaak

van het gerechtshof Leeuwarden, waar die ten onrechte is beland, terug te halen naar het Amsterdamse hof, waar momenteel alsnog een belangrijke, mogelijk ontlastende getuige wordt verhoord.

Roelse strijdt in het kamp van topcrimineel Mink Kok – namens verdachte Rusky R. De twee worden verdacht van betrokkenheid bij de dodelijke bomaanslag op de Alkmaarse drugshandelaar Jaap van der Heiden in 1993. Zowat de halve Amsterdamse onderwereld passeert de revue. Een parade van criminele getuigen trekt door de zwaarbeveiligde rechtszaal van Rotterdam, de een nog kleurrijker dan de ander, maar de rechtbank neemt geen van hen serieus nadat het advocatenlegertje hen maanden onder vuur heeft genomen. Kok en R. worden vrijgesproken.

In de grote drugszaak tegen topcrimineel Dino Soerel staat Roelse medeverdachte Frank B. bij, die volgens hem op schandelijke wijze in Soerels val wordt meegesleept. Het hoger beroep tegen vier jaar celstraf loopt.

In twee geruchtmakende zaken rond de Hells Angels verdedigt Roelse interessante verdachten. De Limburgse drugshandelaar Donny K. speelde een rol bij het transport van de ‘geripte’ (gestolen) lading van 293 kilo cocaïne die aanleiding is voor de moord op drie Limburgse ‘Nomads’ en tussenpersoon Steven Chocolaad. K. krijgt zes jaar cel voor die drugszaak, maar wordt niet vervolgd voor de moord op Chocolaad, hoewel hij de laatste was die hem ontmoette.

De Amsterdamse Hells Angel van het eerste uur François V., alias ‘Zooi’, ontspringt met Roelse aan zijn zijde de dans in de grote zaak Acroniem tegen de Hells Angels – en later ook, samen met Nancy Dekens, ‘president’ Hans van E. van afdeling Harlingen.

Roelse brengt een serie forse drugszaken tot een goede afloop en staat enkele prostituees bij op de Wallen.

Momenteel staat Roelse in de schijnwerpers als advocaat van Rudy Bakker, directeur van de vuurwerkfabriek die in Enschede ontplofte met de bekende rampzalige gevolgen. Roelse en Bakker hebben nieuw onderzoek weten te entameren, om alsnog ‘de onderste steen boven te krijgen’.

‘Door vasthoudend en creatief te zijn probeer ik rechters verder te laten kijken dan het dossier. Klopt het wat het OM hier beweert? Ik heb een broertje dood aan aanklagers die zichzelf als crimefighters manifesteren. Voor dat soort figuren is ons recht niet geschreven. Het is ontzettend mooi het verschil voor cliënten te maken, dat blijft mijn passie voor het vak.’

‘Door vasthoudend en creatief te zijn probeer ik rechters verder te laten kijken dan het dossier.’

Marijn Zuketto

Marijn Zuketto wordt op 30 januari 1972 geboren in het Brabantse Teteringen. Hij studeert aan de Universiteit van Maastricht af bij Gerard Mols en gaat eerst aan de slag bij de Maastrichtse strafpleiter Sjoerd van Berge Henegouwen. Op 24 februari 1999 wordt Zuketto beëdigd. Hij legt zich van meet af aan toe op strafzaken en krijgt al snel de eerste moordzaken op zijn bord. Samen met advocaat Bart Welvaart richt hij het kantoor Welvaart en Zuketto op, gevestigd in een monumentaal pand aan de oevers van de Maas, de Oeverwal. De praktijk van Zuketto rust op twee pijlers: enerzijds doet hij drugs- en moordzaken, anderzijds richt zijn expertise zich op de zogeheten witteboordencriminaliteit.

Zuketto is een van de advocaten in de zaak tegen veertien Hells Angels uit Limburg, de Nomads. Het is een van de spraakmakendste zaken van het afgelopen decennium, die draait om een drievoudige moord in eigen gelederen, in februari 2004. De nationale recherche probeert onder aanvoering van het landelijk parket de zaak tot klaarheid te brengen, maar in de rechtszaal loopt het gruwelijk mis. Conform de vaste Angelmores houden de verdachten hun kaken stijf op elkaar – justitie moet het hebben van met moeite bijeengeveegde snippers forensisch bewijs en een enkele getuigenverklaring. De officier van justitie eist bij de rechtbank veertien keer levenslang. De rechtbank komt tot zes jaar cel voor één bewezen verklaarde doodslag.

In hoger beroep gaat het snel bergafwaarts met de kwaliteit van de inspanningen van het Openbaar Ministerie. Het Amsterdamse gerechtshof spreekt alle verdachten vrij. Het OM trekt begin 2009 het beroep in cassatie weer in, waarmee de Nomads definitief vrijuit gaan.

In 2007 sleept Zuketto ook een vrijspraak in de wacht voor de man die wordt verdacht van de moord op de 35-jarige Eindhovense coffeeshophouder Sabo Yesilyurt. Deze werd in de nacht van 21 op 22 november 2004 in de rug geschoten door een man op een scooter. Justitie vervolgt Zuketto's cliënt en weet de rechtbank te bewegen tot een veroordeling tot veertien jaar cel. Zuketto hamert erop dat het dossier voldoende aanwijzingen bevat in de richting van een andere potentiële verdachte. Het gerechtshof spreekt zijn 25-jarige cliënt vrij – bij deze gelegenheid bereiken de spanningen tussen de families van de verdachte en het slachtoffer een climax. De vrijspraak leidt tot een vechtpartij en vernielingen op de publieke tribune. Justitie ziet af van cassatie, omdat het hof een zeer doortimmerd en gedetailleerd arrest heeft afgeleverd.

Aan het wittenboordenfront doet Zuketto zaken in de Limburgse bouwfraude en verdedigt hij de commercieel manager van het failliete Helmondse beleggingsbedrijf Easy Life. Het bedrijf gaat in 2008 over de kop. Justitie verdenkt de vierkoppige directie ervan dat zij van de in totaal 42 miljoen euro inleg van ongeveer vijfhonderd beleggers slechts 7,5 miljoen euro heeft geïnvesteerd. De overige miljoenen zouden in eigen zak zijn verdwenen, om grote privé-uitgaven te kunnen doen of aan familieleden te schenken. De zaak loopt nog.

'Ik werk alsof ik zelf moet zitten. Met dezelfde drive, inzet en passie.'

'Ik werk alsof ik zelf moet zitten. Met dezelfde drive, inzet en passie.'

Daniel Fontein

Daniel Fontein wordt op 15 december 1975 geboren in Hoevelaken, studeert aan de Universiteit van Amsterdam en wordt op 12 december 2000 beëdigd – als hij de Giltay Veth scriptieprijs heeft gewonnen in zijn specialisatie ‘sport en recht’, over aansprakelijkheid van trainers. Hij begint in de algemene praktijk van Van Aalst en Daniëls Advocaten in Amsterdam en lonkt naar het terrein dat de anderen goeddeels laten liggen: strafrecht. In december vorig jaar begint hij met Bob Tijkotte en Maarten Witte FTW Advocaten in Zaandam.

De tv-kijker kan Daniel Fontein kennen als deelnemer aan *De Nieuwe Moszkowicz*, een talentenjacht met als hoofdprijs een contract op het kantoor van Bram Moszkowicz. Die prijs wint Fontein niet, maar als advocaat sleept hij al snel een andere mooie trofee binnen die hem onder de aandacht brengt van het grote publiek: een intrigerende verdachte in het grote Amsterdamse liquidatieproces. Zijn cliënt Raymond V. is een *fremdkörper* tussen alle

moordverdachten in het al jaren en nóg jaren slepende proces. De twee keer dat de Hagenaar in de zwaarbeveiligde ‘bunker’ van de rechtbank verschijnt, in Amsterdam-Osdorp, baart hij opzien. De verdachte lijdt aan de slopende en dodelijke Ziekte van Huntington die hem de controle over zijn spieren ontnemt. Met zijn lange piekharen om zijn hoofd zwierend, gehuld in een rockshirt of pyjama, heeft hij de grootste moeite op zijn stoel te blijven zitten in de verdachtenbank – en wekt hij het medelijden van zelfs de meest geharde procesdeelnemers. Uiteindelijk doet de rechtbank wat Fontein van het begin heeft verzocht: ze staakt V.’s zaak rond een dubbele liquidatie in 1993 omdat hij niet in staat is terecht te staan. Zijn moeder verzorgt hem thuis.

Tot zijn stomme verbazing stuit Fontein in een volgende zaak op wéér een slachtoffer van dezelfde zeldzame ziekte. Dit keer gaat het om de verdachte in de zaak waarin Fontein de familie van slachtoffer Jörgen Roelfzema bijstaat. Roelfzema was doodgeslagen na een avond in een Bussums café. Hoewel de verdachte veel minder ver heen is dan Raymond V. laat justitie hem wél uit eigen beweging vrij omdat hij niet afdoende verzorgd kan worden in gevangenschap.

Behalve met moord en doodslag heeft Fontein veel te maken met dodelijke verkeersongelukken. Zaken met alleen slachtoffers, die zijn interesse wekken vanwege de juridisch-technische vraagstukken, ook omdat de belangrijkste getuige het niet kan naverstellen. Neem de zaak rond Heleen Franssen, die in september 2007 op de hoek van de Stadhouderskade met de Ferdinand Bolstraat door een afslaan vrachtauto werd doodgereden.

Fontein verdedigt ook de Iraanse hoogleraar die zijn kind vanuit Nederland ontvoerde naar Iran, waarna zijn vrouw het kind terughaalde, via Irak. De sharia en allerhande islamitische gebruiken spelen een rol in de zaak, en de vraag of de Nederlandse autoriteiten de moeder hebben geholpen op haar vlucht met het kind, waarbij ze in Irak is beschoten. Na een eis van drie jaar krijgt de ‘ontvoerder’ een half jaar cel plus een half jaar voorwaardelijk.

‘Uiteraard draait veel om een goede kennis van het recht, maar het gegeven dat je drie rechters moet overtuigen wordt weleens over het hoofd gezien. Ik probeer zo dicht mogelijk bij hen te blijven. Je moet jezelf vooral niet verliezen in al te joviaal gedrag of in altijd maar gillen, maar zonnodig moet je de rechters wel kunnen bespelen. Het zou geen belangrijke rol mogen spelen, maar in werkelijkheid is dat toch vaak het geval.’

‘Je moet jezelf vooral niet verliezen in al te joviaal gedrag of in altijd maar gillen, maar zonnodig moet je de rechters wel kunnen bespelen.’

Serge Weening

Serge Weening wordt op 2 mei 1975 geboren in Hoensbroek. Na het doorlopen van de middelbare school in Heerlen studeert hij rechten in Maastricht. Op 25 februari 2004 wordt hij aldaar beëdigd tot advocaat – daarmee is Weening na Niels van der Laan de kortst praktiserende raadsman uit deze toptien. Hij loopt stage op het gerenommeerde kantoor van een van de bekendste strafpleiters van het land: Max Moszkowicz. Na zijn afstuderen begint Weening voor zichzelf. In eerste instantie doet hij dat vanuit het kantoor van de oude Moszkowicz aan de Maastrichtse Wilhelmi-

nasingel. In 2007 slaat hij de handen ineen met de vakbroeders Szymkowiak en Maessen – zij richten het kantoor Weening, Szymkowiak en Maessen op.

Vanuit dat kantoor, dat evenals dat van Moszkowicz én dat van de niet minder bekende Theo Hiddema is gevestigd aan de Wilhelminasingel, behartigt Weening de belangen van verdachten in een keur aan min of meer geruchtmakende zaken. Veel daarvan spelen zich in het zuiden van het land af, maar Weening trekt ook in andere provincies zijn toga aan.

Weening doet onder meer de zaak tegen de Kroaat Drazen Z., de zelfverklaard spiritueel leider die zich in die hoedanigheid David Angelo Ram noemt. De zaak tegen Z. komt aan het rollen door de vondst van het lijk van de 31-jarige Renate Jonkers, in een geïmproviseerd graf in de tuin van een villa in het Vlaamse Bekkevoort. Jonkers werd al enige tijd vermist. Onderzoek naar de zaak legt het bestaan van een kleine, schimmige sekte bloot, geleid door de cliënt van Weening.

De meest recente in het oog lopende zaak van Weening is die rond de gewelddadige dood van de Amsterdamse rapper Farrel Provence, beter bekend als Rel. Weening weet zijn cliënt, Jason B., uiteindelijk uit de gevangenis te houden, door een succesvol beroep op de strafuitsluitingsgrond noodweerexces – de rechtbank in Groningen ontslaat B. in september van dit jaar van rechtsvervolging. B. werd eind 2009 in zijn woning in Hoogezand overvallen door vier gewapende mannen, onder wie rapper Rel. In paniek schoot B. Rel dood; hij raakte ook de andere drie overvallers, maar zij kwamen er met relatief lichte verwondingen vanaf. Het Openbaar Ministerie heeft hoger beroep aangetekend, dus Weening zal in deze zaak opnieuw in actie moeten komen voor het gerechtshof in Leeuwarden.

'Ik vind het van groot belang om een vertrouwensband met mijn cliënten op te bouwen en daar hoort bij dat ze mij de waarheid vertellen. Ik wil de feiten kennen. En tot dat moment adviseer ik mijn cliënten om te zwijgen. Eén verkeerde verklaring kan het verschil maken tussen een vrijspraak en een veroordeling. Om iemand goed te kunnen adviseren over de juridische kant van zijn zaak, zorg ik dat ik altijd op de hoogte ben van de laatste jurisprudentie. Is een zaak eenmaal op zitting, dan is mijn pleitstijl kort en bondig. In een zo kort mogelijk pleidooi benadruk ik de juridisch relevante aspecten van de zaak. Het draait om de inhoud, dus ik zal niet praten om maar wat te zeggen. Daar zitten rechters niet op te wachten.'

'Ik vind het van groot belang om een vertrouwensband met mijn cliënten op te bouwen en daar hoort bij dat ze mij de waarheid vertellen. Ik wil de feiten kennen.'

Sander Janssen

Sander Janssen wordt in Venray geboren, op 14 april 1976. Hij studeert in Leiden en blijft daar na het behalen van zijn bul drie jaar strafrecht doceren aan de universiteit. Op 1 juli 2002 wordt hij als advocaat beëdigd en treedt hij toe tot het al eerder genoemde kantoor Cleerdin & Hamer Advocaten, waarvan hij sinds 1 januari vorig jaar partner is.

Janssen ziet zich in 2007 voor een onmogelijke klus gesteld. De Surinaamse kapper Dennis N., die eerder is ontslagen van rechtsvervolging nadat hij met zijn schaar een klant had doodgestoken in zijn afrosalon aan de Amsterdamse Albert Cuypstraat, had wéér een klant neergestoken, weer met zijn schaar. Dit keer was het slachtoffer zwaargewond en liet Gerard Hamer, leider van het kantoor, de zaak aan Janssen over. Die had als universitair docent de eerdere zaak gebruikt als interessante casus. Het is vanzelfsprekend zeer de vraag of N. en zijn advocaat weer worden

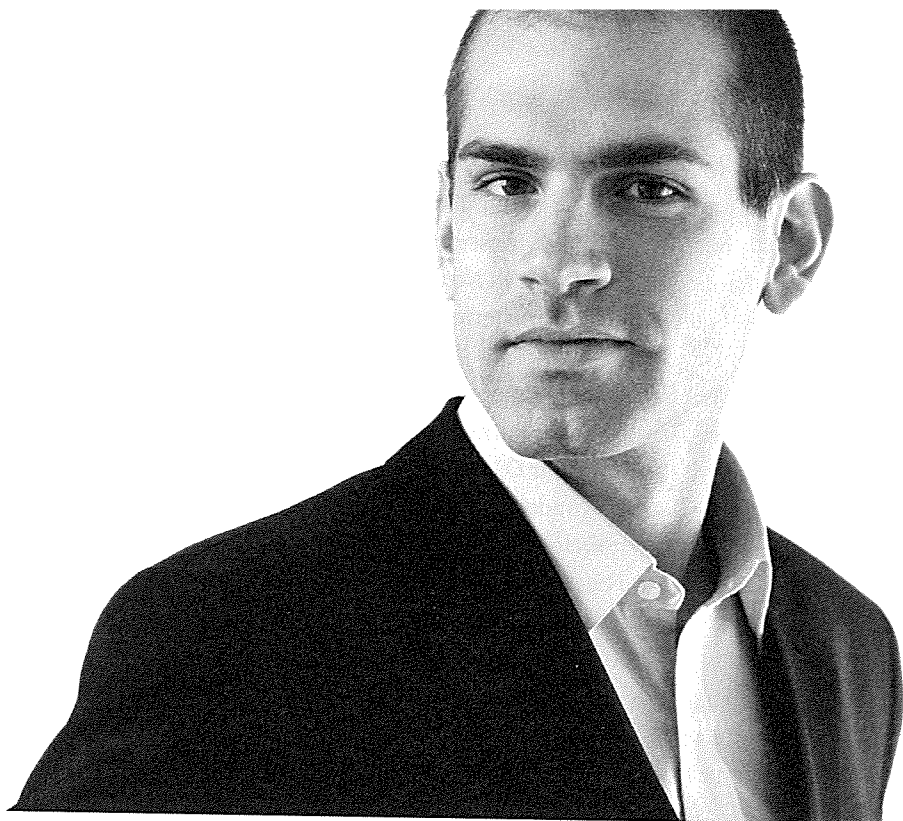
geloofd, nu ze opnieuw een beroep doen op noodweerexces. Kern van het verweer: weer was de kapper door de klant zo in het nauw gedreven dat hij zichzelf en de klanten wel moest beschermen, en was hij in zijn paniek doorgeschoten door de klant met de schaar nog in zijn hand te stompen. Janssens vlamme pleidooi treft doel: de kapper gaat, als enige in Nederland ooit, voor de tweede keer vrijuit. Het Openbaar Ministerie gaat in cassatie. Die zaak loopt nog.

In de veelbesproken zaak rond de moord op de achttienjarige Marion van Buuren en haar dochtertje Romy is Janssen samen met Gerard Hamer de advocaat van Özgür O., de jongere broer van de aan kanker overleden Okan O. – vader van Romy. Vijf jaar na de verdwijning vertelt Özgür uit gewetensnood waar Marion en Romy zijn begraven, in de duinen. Hij vertelt later van Okan gehoord te hebben waar de lichamen van Marion en Romy liggen, maar ontkent betrokkenheid bij de moorden. Omdat de politie onder meer vaststelt dat Okan het diepe graf in de duinen niet in zijn eentje heeft kunnen graven, zoals het Openbaar Ministerie aanneemt, gelooft het Amsterdamse gerechtshof Özgür niet en wordt hij veroordeeld voor medeplichtigheid aan de moord op de baby. De afloop van deze heftige zaak bevredigt Janssen nog steeds niet.

Momenteel staat hij samen met kantoorgenoot Paul Waarts hoofdverdachte Jesse R. bij in het grote Amsterdamse liquidatieproces. R. wordt verdacht van een reeks onderwereldmoorden sinds kroongetuige 'Vieze Peter' la Serpe hem in een uitvoerige biecht heeft beschuldigd. La Serpe zegt als vriend en manusjevan-alles van Jesse te hebben gehoord hoe die al vele jaren de spil was in een groep huurmoordenaars die vele liquidaties pleegde. Het proces sleept zich voort sinds februari 2009 en zal nog lang duren – zeker nu medeverdachte Dino Soerel na een lange vlucht is gearresteerd én wordt ingevoegd in het lopende proces. Jesse R. belooft al jaren te zullen praten, maar orakelt vooralsnog slechts summiere, onnavolgbare teksten.

'Ik voel sterk de neiging mensen te helpen die het in hun eentje moeten opnemen tegen de rest. Daarbij geloof ik dat het strafrechtelijke systeem alleen rechtvaardig is te houden door voortdurende controle in individuele zaken. Zelf vind ik dat ik doorgaans vriendelijk en netjes blijf in de rechtszaal, al kan ik wel echt boos worden wanneer ik vind dat ik of mijn cliënt niet eerlijk behandeld worden. Ik merk dat ik in de liquidatiezaak sneller geïrriteerd begin te raken. Dat is niet goed dus daar let ik op.'

'Ik voel sterk de neiging mensen te helpen die het in hun eentje moeten opnemen tegen de rest.'

Niels van der Laan

Niels van der Laan wordt op 23 augustus 1980 geboren in Zeist. Hij studeert in Maastricht en wordt op 10 augustus 2004 beëdigd als advocaat. Hij komt als stagiair binnen bij De Roos & Pen Advocaten, het befaamde kantoor aan de Keizersgracht, is sinds januari van dit jaar partner en gaat 'nooit meer weg'. Hij legt zich steeds meer toe op financieel-economisch strafrecht en faillissementsfraude.

Van der Laan staat een verdachte bij in de afpersingszaak rond Palm Invest, waarbij tijdens een gijzeling in een Antwerps appartement een teen werd afgeknipt van een van beide slachtoffers. Zijn cliënt krijgt een strafeis van acht jaar cel voor de kiezen, maar krijgt uiteindelijk twee jaar voor een bijrol.

Ondertussen is Van der Laan al een jaar bezig met een zaak rond 26 Oost-Europese zigeuners, Roemenen vooral, die zijn gearresteerd in een illegaal pension op de Amsterdamse Prins Hendrikade. De 24 mannen en twee vrouwen zijn in de vroege ochtend van 25 augustus vorig jaar gearresteerd omdat ze sliepen in het pand waar vier Roemenen verwickeld waren geraakt in een steekpartij, over en weer, waarbij een 28-jarige man zwaargewond raakte. De drie anderen waren al gevlucht toen de politie arriveerde en wer-

den later in het buitenland gepakt, maar omdat het hele zigeunerhotel volgens de recherche met bloed was besmeurd, meent justitie dat de andere aanwezigen ook iets van de steekpartij moeten weten. Van der Laan ageert vanaf het begin tegen de massa-arrestatie waarna de verdachten drie dagen werden vastgehouden. Na ruim een jaar procederen erkent justitie dat de arrestaties onrechtmatig waren. De Roemenen krijgen schadevergoeding.

In de financiële hoek verdedigt Van der Laan zakenman Paul Kuiken, die volgens justitie fraudeerde bij het faillissement van televisieproducent Fan Media. Het Openbaar Ministerie eist veertien maanden celstraf, maar Kuiken krijgt een werkstraf van honderd uur. Ook tegen die bescheiden straf zijn Kuiken en Van der Laan in beroep. In fraudezaken kan een advocaat volgens Van der Laan 'toch iets meer het verschil maken' dan in reguliere strafzaken, via het ontwarren van financiële constructies en het presenteren van een onderbouwing daarvoor.

Zijn specialiteit op het gebied van internationaal strafrecht zet Van der Laan in voor een medeverdachte van de bekende crimineel Greg R., die volgens justitie in Italië een organisatie leidde die op grote schaal cocaïne wilde invoeren vanuit Zuid-Amerika. Aan dergelijke 'overleveringszaken' werkt Nederland doorgaans gewillig mee. Behalve Greg R. wordt ook Van der Laans cliënt overgeleverd, maar slechts voor een deel van de zaken die Italië had aangevoerd. Het overgebleven dossier heeft zo weinig om het lijf dat ze in Italië al snel weer op straat staat.

Van der Laan is al bijna drie jaar verwickeld in de moordzaak rond de 33-jarige Pakistaanse Aicha Khan, die in een flat in Amsterdam-Zuidoost werd doodgeslagen. Daags daarna legde haar man een gedeeltelijke bekentenis af. Hij zei haar te hebben geslagen omdat ze wilde scheiden en met een ander en hun vier kinderen naar Engeland wilde emigreren, maar ontkende moord. Op basis van dna-sporen, waarover voortdurend discussie is, eist justitie zowel tegen de echtgenoot als zijn neef veertien jaar cel. De echtgenoot krijgt negen jaar voor doodslag, maar de neef, Van der Laans klant, wordt vrijgesproken.

'Ik heb een jaar op de toneelacademie gezeten in Maastricht. Ook in de rechtszaal houd ik wel van een beetje theater, maar het moet wel draaien om de inhoud. Geen misbaar om het misbaar. Ik ben van de discussie. Rechters moeten mij vragen blijven stellen als ik niet word begrepen, maar ik wil ook graag uitleg als ik een motivering niet snap. Dat frustriert rechters soms.'

'Rechters moeten mij vragen blijven stellen als ik niet word begrepen, maar ik wil ook graag uitleg als ik een motivering niet snap.'